

DECIZIA nr. 189 din 19 mai 2025

referitoare la infracțiunea de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(3\) lit. a și b din Codul penal](#)

EMITENT • **ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ**

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 522 din 4 iunie 2025](#)

Data intrării în vigoare 04-06-2025

Dosar nr. 77/1/2025

Eleni Cristina Marcu	- președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Rodica Aida Popa	- judecător la Secția penală
Leontina Șerban	- judecător la Secția penală
Mircea Mugurel Șelea	- judecător la Secția penală
Simona Elena Cîmaru	- judecător la Secția penală
Alin Sorin Nicolescu	- judecător la Secția penală
Elena Barbu	- judecător la Secția penală
Gheorghe Valentin Chitidean	- judecător la Secția penală
Valerica Voica	- judecător la Secția penală

1. S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. x/4 /2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(3\) lit. a și b din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale?”
2. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor [art. 476 alin. \(6\) din Codul de procedură penală](#) și ale [art. 34 alin. \(1\) din Regulamentul](#) privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin [Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023](#), cu modificările și completările ulterioare (Regulamentul).
3. Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Eleni-Cristina Marcu.
4. Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor [art. 476 alin. \(7\) din Codul de procedură penală](#), doamna Elena Barbu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.
5. La ședința de judecată a participat doamna Monica Eugenia Ungureanu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile [art. 36 din Regulament](#).
6. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Eucarie Ecaterina Nicoleta, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.
7. Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 77/1/2025, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel, departamentele de Drept public din cadrul Facultății de Drept a Universității din București, al Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și Centrul de Cercetări în Științe Penale al Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara.
8. În continuare, s-a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, la data de 11 aprilie 2025, care a fost comunicat procurorului și părților, potrivit dispozițiilor [art. 476 alin. \(9\) din Codul de procedură penală](#).
9. Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt alte cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat doamnei procuror să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 77/1/2025.
10. Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, având cuvântul referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, a susținut că o apreciază ca admisibilă, fiind îndeplinite condițiile cumulative din [art. 475 din Codul de procedură penală](#) și, pe cale de consecință, a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție admiterea sesizării și pronunțarea unei decizii obligatorii, în sensul că, în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ alin. \(1\), alin. \(1²\) și alin. \(3\) lit. a și b din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

- 11.** A argumentat că legiuitorul a reorganizat practic aceste infracțiuni și a prevăzut în mod expres și distinct agresiunea sexuală asupra unui minor, iar din analiza dispozițiilor [art. 219¹ din Codul penal](#) se observă că nu a prevăzut în conținutul incriminării o condiție referitoare la scopul care trebuie urmărit de făptuitor, respectiv acela de a obține o satisfacție sexuală.
- 12.** Nefiind prevăzut în textul legal ca infracțiunea să fie comisă în scopul obținerii unei satisfacții sexuale, reținerea pe cale jurisprudențială a unei astfel de cerințe de tipicitate reprezintă o adăugare nepermisă la lege, o interpretare ce excedează voinței legiuitorului.
- 13.** Singura mențiune referitoare la existența unui scop se regăsește în conținutul formei agravate prevăzute la [art. 219¹ alin. \(3\) lit. d\) din Codul penal](#), când fapta de agresiune sexuală este comisă în scopul producerii de materiale pornografice, dar și în acest caz scopul obținerii unei satisfacții sexuale este irelevant, deci cu atât mai mult nu este relevant în cazul formei tip.
- 14.** A mai susținut că întrebarea instanței de trimitere se referă și la stabilirea semnificației sintagmei „act de natură sexuală” din conținutul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor. În acest sens, doctrina este în sensul că esențial pentru a atrage calificarea ca act de natură sexuală este ca actul de executare respectiv să pună în discuție lezarea libertății sexuale a victimei, care este constrânsă la o conduită ce, în sens larg, poate fi calificată ca o conduită sexuală.
- 15.** Pentru întrunirea condițiilor de tipicitate obiectivă a acestei infracțiuni este necesară întreținerea unui act de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la [art. 218¹ din Codul penal](#) privind infracțiunea de viol săvârșită asupra unui minor. Din această perspectivă, infracțiunea de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor este una cu conținut deschis și reflectă opțiunea legiuitorului de a stabili actele ce realizează conținutul acestei infracțiuni, prin excluderea celor incriminate în cazul violului săvârșit asupra unui minor. Prin această manieră de reglementare a actelor de natură sexuală au fost incriminate toate formele de agresiune sexuală, intenția legiuitorului fiind de a asigura o protecție cât mai largă a libertății sexuale a persoanei.
- 16.** A concluzionat că, pentru a stabili natura sexuală a actului comis este necesar ca din toate circumstanțele faptei să reiasă, pe de o parte, că actul comis este un act de satisfacere a instinctului sexual, un act cu conotație sexuală, indiferent dacă făptuitorul a urmărit sau nu să obțină o satisfacție sexuală prin acesta și, pe de altă parte, că acel act a lezat libertatea sexuală a persoanei.
- 17.** În concluzie, pentru argumentele expuse pe larg și în scris, a solicitat, în temeiul [art. 475-477 din Codul de procedură penală](#), admiterea sesizării.
- 18.** Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

19. Prin Încheierea din data de 4 decembrie 2024, Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, în temeiul [art. 476 alin. \(1\)](#) raportat la [art. 475 din Codul de procedură penală](#), a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale?

II. Dispozițiile legale relevante

Codul penal

Agresiunea sexuală săvârșită asupra unui minor

[Art. 219¹](#)

(paragraful a fost introdus în ianuarie 2024 prin [Legea nr. 217/2023](#))

(1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218¹, comis de un major asupra unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 9 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(...)

(1²) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218¹, comis de un major asupra unui minor prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(...)

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) sunt comise în una din următoarele împrejurări:

a) fapta a fost comisă de către un membru de familie al minorului sau de către o persoană care conviețuiește cu minorul;

b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului sau acesta a abuzat de poziția sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situația vădit vulnerabilă a acestuia cauzată de boală, handicap psihic sau fizic, de o situație de dependență ori de o stare de incapacitate fizică sau psihică;

(...) maximul special al pedepsei se majorează cu 3 ani.

III. Expunerea succintă a cauzei

20. Curtea de Apel București - Secția a II-a penală este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București împotriva Sentinței penale nr. 1.935 din data de 16 iulie 2024, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București - Secția penală în Dosarul nr. x/4/2023.

21. Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București s-a dispus trimiterea în judecată, sub control judiciar, a inculpatei A pentru săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală în formă continuată (2 acte materiale, unul săvârșit la data de 9.11.2022 și celălalt la data de 22.11.2022), faptă prevăzută de [art. 219 alin. \(1\), alin. \(2\) lit. a\), b\), c\) și alin. \(2¹\) teza I din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 35 alin. \(1\) din Codul penal](#) și [art. 41 alin. \(1\) din Codul penal](#).

22. Prin Încheierea de ședință din data de 5 iunie 2024, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, s-a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de agresiune sexuală, prevăzută de [art. 219 alin. \(1\), alin. \(2\) lit. a\), b\), c\) și alin. \(2¹\) teza I din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 35 alin. \(1\) din Codul penal](#) și [art. 41 alin. \(1\) din Codul penal](#), în infracțiunea de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 35 alin. \(1\) din Codul penal](#) și [art. 41 alin. \(1\) din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 5 din Codul penal](#), apreciindu-se că legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare la momentul judecării cauzei.

23. Prin Sentința penală nr. 1.935 din 16 iulie 2024, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București - Secția penală, în baza [art. 396 alin. \(1\) și \(5\) din Codul de procedură penală](#) raportat la [art. 16 alin. \(1\) lit. b\) teza întâi din Codul de procedură penală](#) raportat la [art. 219¹ alin. \(1\), alin. \(1²\), alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 35 alin. \(1\) din Codul penal](#) și [art. 41 alin. \(1\) din Codul penal](#), cu aplicarea [art. 5 din Codul penal](#), a fost achitată inculpata A, pentru săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor în formă continuată (2 acte materiale, persoana vătămată B), întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

24. În motivarea acestei soluții s-a reținut, în esență, că „din probele administrate în cauză rezultă cu certitudine că inculpata, la data de 9 noiembrie 2022, a determinat-o pe minoră să îi examineze vizual, îndeaproape, organul genital, precum și să îl exploreze prin atingerea repetată a acestuia cu mâna, momente care au fost înregistrate de inculpată cu telefonul mobil, precum și că, în data de 22 noiembrie 2022, inculpata i-a permis minorei să o sărute și și-a introdus limba în gura acesteia, însă instanța apreciază că prin această conduită inadecvată inculpata nu a urmărit să obțină satisfacție sexuală, neputând fi caracterizată ca reprezentând acte de agresiune sexuală în sensul legii penale.

25. Împotriva acestei sentințe penale a declarat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București, iar criticile din cuprinsul motivelor de apel au vizat achitarea inculpatei A pentru infracțiunea de agresiune sexuală, susținându-se că problema esențială pe care o ridică soluția de achitare constă în a stabili dacă, în cazul [art. 219¹ din Codul penal](#), referirea la noțiunea de act de natură sexuală impune ca prin intermediul acestuia să se urmărească obținerea unei satisfacții sexuale.

26. La termenul de judecată din data de 25 noiembrie 2024, Curtea de Apel București - Secția a II-a penală a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept anterior menționate.

IV. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

27. Completul de judecată care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a opinat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile [art. 475 din Codul de procedură penală](#).

28. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării:

Curtea de Apel București - Secția a II-a penală a reținut în cuprinsul încheierii de sesizare că problema de drept supusă dezbaterii vizează împrejurarea dacă [art. 219¹ din Codul penal](#), atunci când face referire la noțiunea de act de natură sexuală, impune ca prin intermediul acestuia să se urmărească obținerea unei satisfacții sexuale, respectiv în ce măsură pentru reținerea tipicității infracțiunii de agresiune sexuală asupra unui minor este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

29. S-a apreciat că problema de drept suscită interpretări diferite și, pentru a preîntâmpina o eventuală antepronunțare în privința apelului formulat, instanța de sesizare a prezentat argumentele esențiale care fundamentează două opinii conturate cu privire la acest aspect.

30. Într-o opinie se susține că, în raport cu modul în care legiuitorul a reglementat infracțiunea de agresiune sexuală, nu este necesar ca, în toate cazurile, pentru existența acestei fapte, agresorul să fi urmărit în mod expres obținerea unei satisfacții sexuale.

31. Astfel, incriminarea infracțiunii de agresiune sexuală are ca scop sancționarea penală a actelor de natură sexuală diferite de cele specifice infracțiunii de viol, prevăzută de [art. 218 din Codul penal](#), săvârșite însă în aceleași modalități - constrângere, punerea victimei în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare.

32. Deși în mod obișnuit aceste acte sunt realizate pentru ca autorul lor să obțină, într-o formă sau alta, o satisfacție ori excitație sexuală, infracțiunea de agresiune sexuală trebuie reținută inclusiv în cazul în care acțiunile făptuitorului nu urmăresc această finalitate, ci alte scopuri injuste, cum ar fi, de exemplu, pedepsirea sau umilirea victimei, producerea de suferințe etc., deoarece în caz contrar s-ar ajunge la situația în care încălcări grave ale libertății și integrității sexuale să nu fie considerate agresiuni sexuale deoarece scopul urmărit de agresor nu a fost cel de a obține satisfacția ori excitația sexuală.

33. Însă în practică sunt întâlnite frecvent situații în care acțiunile făptuitorului au un caracter echivoc, caz în care, pentru a stabili dacă acestea se circumscriu în concret elementului material al infracțiunii de agresiune sexuală, este necesară o analiză mai amplă, care presupune identificarea scopului urmărit de autor prin intermediul lor.

34. Într-o altă opinie se apreciază că, în raport cu considerentele [Deciziei nr. 92/2023](#)¹, pronunțată de Curtea Constituțională, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 219 alin. \(1\) și \(2\) din Codul penal](#), prin care s-a reținut că prin expresia „act de natură sexuală”, utilizată în conținutul [art. 219 din Codul penal](#), legiuitorul a avut în vedere orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare, aceasta din urmă fiind specifică infracțiunii de viol, prevăzută de [art. 218 din Codul penal](#), rezultă că și în cazul infracțiunii de agresiune sexuală, pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei, este necesară îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.
¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 15 iunie 2023.

V. Examenul jurisprudenței în materie

A. Jurisprudența națională relevantă

35. S-a solicitat punctul de vedere al instanțelor de judecată asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

36. În urma consultării materialelor transmise de către instanțele de judecată, s-a constatat că punctele de vedere nu sunt unitare, fiind identificate două orientări:

37. Într-o primă orientare, majoritară, se consideră că, în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

38. În argumentarea opiniei exprimate instanțele au apreciat, în esență, că analiza condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale se poate realiza numai dacă acest scop este prevăzut expres de lege, ca element constitutiv al infracțiunii (de exemplu, infracțiunea de viol săvârșită asupra unui minor în scopul producerii de materiale pornografice, caz în care scopul este parte a elementului material al laturii obiective).

39. Or, obținerea unei satisfacții sexuale poate fi unul dintre scopurile pentru care se săvârșește infracțiunea de agresiune sexuală, ca element al laturii subiective, alături de alte scopuri de săvârșire a infracțiunii, cum ar fi, de exemplu, răzbunarea, umilirea victimei etc., iar aceste aspecte se analizează de la caz la caz, în funcție de circumstanțele reale de săvârșire a infracțiunii.

40. De asemenea, s-a mai avut în vedere că obiectul juridic al infracțiunii este reprezentat de libertatea sexuală a persoanei, astfel că, din interpretarea teleologică a dispoziției legale rezultă că scopul reglementării nu poate fi condiționat de resorturile intime pe care le-a avut făptuitorul la momentul săvârșirii infracțiunii, având în vedere că ar fi restrânse, în mod nepermis, cazurile în care libertatea sexuală a persoanei este protejată, doar la acele situații în care făptuitorul a obținut sau a urmărit obținerea unei satisfacții sexuale.

41. În același sens s-a conchis și în cadrul Întâlnirii secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, desfășurată în perioada 31 octombrie-1 noiembrie 2024.

42. Participanții la întâlnire au agreeat, în unanimitate, opinia Institutului Național al Magistraturii, în care s-a considerat că, deși în mod obișnuit aceste acte sunt realizate pentru ca autorul lor să obțină, într-o formă sau alta, o satisfacție ori excitație sexuală, infracțiunea de agresiune sexuală trebuie reținută inclusiv în cazul în care acțiunile făptuitorului nu urmăresc această finalitate, ci alte scopuri injuste, cum ar fi, de exemplu, pedepsirea sau umilirea victimei, producerea de suferințe etc., deoarece în caz contrar s-ar ajunge la situația nedorită în care încălcări grave ale libertății și integrității sexuale să nu fie considerate agresiuni sexuale deoarece scopul urmărit de agresor nu a fost cel de a obține satisfacția ori excitația sexuală.

43. De altfel, chiar legiuitorul a avut în vedere una din situațiile în care actele de agresiune sexuală nu urmăresc obținerea satisfacției ori excitației sexuale, ci alt scop, la momentul când a incriminat ca variantă agravată a infracțiunii săvârșirea acesteia în scopul producerii de materiale pornografice [[art. 219 alin. \(2\) lit. d\) din Codul penal](#)].

44. În același timp însă, în practică sunt întâlnite frecvent situații în care acțiunile făptuitorului au un caracter echivoc, nereprezentând per se acte de natură sexuală - de exemplu, atingeri în zona coapsei, a feselor ori a

abdomenului victimei, încercarea de a o săruta ori de a-i ridica bluza etc. -, caz în care, pentru a stabili dacă acestea se circumscriu în concret elementului material al infracțiunii de agresiune sexuală, este necesară o analiză mai amplă, care presupune identificarea scopului urmărit de autor prin intermediul lor.

45. Tocmai aceasta este situația avută în vedere de instanța constituțională prin pronunțarea [deciziilor nr. 420/2017](#)² și [nr. 92/2023](#), în cuprinsul cărora s-a reținut că prin expresia „act de natură sexuală”, utilizată în cadrul [art. 219 din Codul penal](#), legiuitorul a avut în vedere „orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare”, aceasta din urmă fiind specifică violului.
² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 10 octombrie 2017.

46. În cuprinsul [Deciziei nr. 92/2023](#), Curtea Constituțională a precizat că, prin natura ei, incriminarea ([art. 219 din Codul penal](#), n.n.) nu permite o enumerare exhaustivă a actelor de natură sexuală ce intră în sfera sa de aplicare, astfel că interpretarea este realizată de organele judiciare, și că, în ceea ce privește conținutul concret al sintagmei criticate, acesta urmează a fi stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale.

47. În concluzie, se consideră că pentru existența infracțiunii de agresiune sexuală în varianta tip nu trebuie dovedită în mod necesar împrejurarea că prin săvârșirea acțiunii incriminate făptuitorul a urmărit obținerea unei satisfacții ori excitații sexuale, dar stabilirea acestui scop este necesară pentru reținerea infracțiunii de agresiune sexuală în cazul unor acțiuni ale făptuitorului care pot avea o semnificație diferită în funcție de finalitatea urmărită de acesta.

48. În cea de a doua orientare, minoritară, se consideră că în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

49. În motivarea acestei opinii s-a arătat că elementul material al infracțiunii prevăzute de [art. 219¹ din Codul penal](#) (actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la [art. 218¹ din Codul penal](#)) este reprezentat de acțiuni care nu au per se o semnificație vădită de natură sexuală cum sunt raportul sexual, actul sexual oral sau anal sau alte acte de penetrare vaginală sau anală.

50. Ca atare, în absența descrierii explicite în textul de lege a actului de natură sexuală, este necesară existența unei diferențieri din perspectiva laturii subiective a infracțiunii pentru a se distinge, în cazul unei acțiuni/inacțiuni determinate, între infracțiunea prevăzută de [art. 219¹ din Codul penal](#) și orice altă infracțiune cu același element material.

51. Or, în cazul unei astfel de acțiuni/inacțiuni cu caracter echivoc, se consideră că aceasta poate constitui o infracțiune de agresiune sexuală, dacă făptuitorul prefigurează și urmărește o satisfacție de natură sexuală a comportamentului său.

52. Un alt argument avut în vedere în susținerea acestei opinii este acela că, prin [Decizia nr. 92/2023](#), Curtea Constituțională a reținut, conform jurisprudenței sale anterioare, că prin expresia „act de natură sexuală”, utilizată în cadrul [art. 219 din Codul penal](#), legiuitorul a avut în vedere „orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare”, aceasta din urmă fiind specifică infracțiunii de viol prevăzute de [art. 218 din Codul penal](#).

B. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

53. Cu referire la problema de drept ce face obiectul sesizării, în cadrul deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, nu au fost identificate hotărâri care să prezinte relevanță pentru problema de drept analizată.

54. În ceea ce privește deciziile de speță, în urma examenului de jurisprudență, Direcția legislație, jurisprudență și contencios - Serviciul pentru studiul și unificarea jurisprudenței din cadrul instanței supreme, prin Adresa nr. 59 din 13 februarie 2025, a comunicat că au fost identificate o serie de hotărâri care prezintă relevanță pentru problema de drept analizată.

55. Se constată astfel că, prin considerentele relevate, deciziile identificate conturează cele două orientări jurisprudențiale, respectiv, în sensul orientării majoritare: Decizia penală nr. 27/RC din 18 ianuarie 2024, pronunțată de Secția penală, Decizia penală nr. 533/RC din 2 octombrie 2024, pronunțată de Secția penală³, Decizia nr. 137/RC din 28 februarie 2023, pronunțată de Secția penală, și în sensul opiniei minoritare: Decizia penală nr. 59/RC din 11 februarie 2021, pronunțată de Secția penală.

³ Decizia selectată nu acoperă ipoteza subiectului pasiv minor, însă prezintă relevanță din perspectiva definirii scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

VI. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

56. În urma examenului de jurisprudență la nivelul Curții Constituționale a României au fost identificate decizii relevante în problema de drept supusă dezlegării:

57. În considerentele [Deciziei nr. 420/2017](#) referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 221 alin. \(1\) din Codul penal](#), Curtea Constituțională a arătat că prin act de natură sexuală, altul

decât cel prevăzut în [art. 220 din Codul penal](#), se înțelege orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare (paragraful 17).

58. În considerentele [Deciziei nr. 92/2023](#) referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 219 alin. \(1\) și \(2\) din Codul penal](#) s-a constatat că, în ceea ce privește actele de executare a infracțiunii de viol, legiuitorul le-a definit expres, prin utilizarea unei enumerări limitative a modalităților de comitere, ceea ce determină ca celelalte acte realizate sub forma unei agresiuni sexuale să intre sub incidența infracțiunii de agresiune sexuală. Astfel cum s-a reținut în literatura de specialitate, rațiunea incriminării faptei prevăzute de dispozițiile [art. 219 din Codul penal](#) este justificată având în vedere că aceasta constituie o altă modalitate brutală și primitivă de a încălca libertatea sexuală a victimei, care poate fi lezată și în altă manieră decât prin raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană sau alte acte de penetrare vaginală sau anală. Astfel, incriminarea infracțiunii de agresiune sexuală a fost determinată de dorința legiuitorului penal de a proteja libertatea sexuală a victimei împotriva oricăror alte forme de agresiune (paragraful 27).

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

59. În urma examenului de jurisprudență la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului nu au fost identificate hotărâri care să prezinte relevanță pentru problema de drept analizată.

VIII. Opinia specialiștilor consultați

60. În conformitate cu dispozițiile [art. 476 alin. \(10\)](#) raportat la [art. 473 alin. \(5\) din Codul de procedură penală](#), a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

61. În cuprinsul opiniei juridice elaborate de Departamentul de drept public al Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca s-a arătat că în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

62. Referitor la agresiunea sexuală săvârșită asupra unui minor, incriminată sub această denumire începând cu data de 1 ianuarie 2024, s-a apreciat că în formularea opiniei sunt determinante două aspecte: elementele constitutive ale infracțiunii și analiza noțiunii de act de natură sexuală.

63. Pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii sunt necesare, în esență: constatarea existenței unui act de natură sexuală, altul decât cel arătat la [art. 218¹ din Codul penal](#); în funcție de modalitatea de comitere incidentă, existența unei calități a subiectului activ, respectiv a subiectului pasiv (spre exemplu, major sau minor) sau a unei relații între aceștia (spre exemplu, o relație de dependență); în ceea ce privește alin. (1²) al [art. 219¹ din Codul penal](#), existența unui element de constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare a victimei.

64. Așadar, în norma de incriminare, scopul obținerii unei satisfacții sexuale nu este prevăzut ca element constitutiv. Astfel cum s-a arătat în doctrină⁴, în ipoteza în care scopul nu se regăsește menționat în structura normei penale, el va fi avut în vedere doar ca element de individualizare sau, eventual, ca o circumstanță atenuantă judiciară. Scopul infracțiunii devine însă element constitutiv atunci când este prevăzut în mod expres în norma de incriminare și, în această situație, scopul urmărit de făptuitor determină existența unei intenții calificate.
⁴ F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, vol. I, Ed. Universul Juridic, 2014, p. 347.

65. În cadrul analizei noțiunii de „act de natură sexuală” s-a apreciat că această noțiune nu a primit o definiție clară în Codul penal, tocmai pentru ca norma să poată acoperi toate conduitele cu caracter sexual care afectează libertatea sexuală a victimei (altele decât cele de la infracțiunea de viol săvârșit asupra unui minor).

66. În plus, astfel cum s-a reținut în doctrină⁵, atât timp cât un act de natură sexuală pune în discuție lezarea libertății sexuale a victimei, nu este obligatoriu să fie constatată existența scopului obținerii satisfacției sexuale.
⁵ S. Bogdan, D.A. Șerban, Drept penal. Partea specială. Infracțiuni contra persoanei și contra înfăptuirii justiției, ed. a IV-A, Ed. Universul Juridic, București, 2024, p. 440.

67. O astfel de interpretare a noțiunii de act de natură sexuală este necesară, întrucât calificarea actului trebuie, în primul rând, să pornească de la percepția subiectivă a victimei, aceasta fiind subiectul pasiv al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor. În măsura în care prin actul comis autorul a lezat libertatea sexuală a victimei, infracțiunea ar trebui reținută indiferent de scopul cu care a acționat acesta.

68. Prin opinia juridică elaborată în cadrul Departamentului de drept penal al Facultății de Drept a Universității București s-a considerat că în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

69. Referitor la înțelesul expresiei „act de natură sexuală” în contextul jurisprudenței constituționale, s-a precizat că argumentele prezentate de către instanța de sesizare în favoarea primei opinii (nu este necesar ca agresorul să fi urmărit în mod expres obținerea unei satisfacții sexuale) apar ca fiind corecte și pertinente. Singurul „obstacol” în calea acestor argumente este reprezentat de unele considerente prezente în jurisprudența Curții Constituționale.

70. Așa cum s-a arătat anterior în doctrină⁶, prin [deciziile nr. 420/2017](#) și [nr. 92/2023](#), Curtea Constituțională face trimitere la Decizia nr. III/2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, prin care se explica noțiunea de „act sexual de orice natură”, folosită la vremea respectivă în Codul penal. În această din urmă decizie s-a reținut, în esență, că prin actul sexual de orice natură (deci nu actul de natură sexuală), care reprezenta la vremea respectivă element material atât pentru viol, cât și pentru actul sexual cu un minor, precum și perversiunea sexuală se înțelege orice modalitate de obținere a unei satisfacții sexuale⁶ V. Cioclei, *Drept penal partea specială. Infrațiuni contra persoanei și infrațiuni contra patrimoniului*, ed. 9, Ed. C.H. Beck, 2024, p. 232.

71. S-a arătat că această decizie este criticabilă, pe de o parte pentru că explicarea actului sexual prin ideea „de obținere a unei satisfacții sexuale prin folosirea sexului sau acționând asupra sexului” este suficient de vagă pentru a produce confuzie, iar, pe de altă parte, pentru că prin preluarea acestor explicații de către Curtea Constituțională se creează în continuare confuzie, deoarece considerentele instanței constituționale pot conduce la concluzia eronată că scopul obținerii unei satisfacții sexuale ar reprezenta o condiție pentru existența infracțiunii de agresiune sexuală.

72. În primul rând, Curtea Constituțională a preluat o soluție a instanței supreme care se referea la alte noțiuni și la un alt context legislativ. Această decizie se referea la actul sexual de orice natură și la perversiunea sexuală, în timp ce Curtea Constituțională se referă la actul de natură sexuală.

73. În al doilea rând, cele două decizii ale Curții Constituționale sunt decizii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Prin urmare, considerentele din conținutul deciziei au relevanță (forță obligatorie) doar în sensul susținerii constituționalității textului de lege, dar nu pot „remodela” o infracțiune.

74. De altfel, în cuprinsul [Deciziei nr. 92/2023](#), Curtea Constituțională a precizat că, prin natura ei, incriminarea ([art. 219 din Codul penal](#), n.n.) nu permite o enumerare exhaustivă a actelor de natură sexuală ce intră în sfera sa de aplicare, iar, în ceea ce privește conținutul concret al sintagmei criticate, acesta urmează a fi stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale.

75. În al treilea rând, Curtea Constituțională a avut intenția de a furniza „un reper” în identificarea actelor de natură sexuală.

76. Ca atare, scopul obținerii satisfacției sexuale reprezintă un simplu indiciu (printre multe altele posibile) cu privire la existența unui act de natură sexuală și nu reprezintă un element indispensabil în definirea acestuia, nu este o condiție sine qua non a acestuia și, pe cale de consecință, nu este o condiție privind existența infracțiunii.

77. În conținutul infracțiunii de agresiune sexuală legiuitorul nu a prevăzut niciun scop. Prin urmare, din punct de vedere subiectiv, pentru existența infracțiunii este necesar (doar) a se face dovada existenței vinovăției, sub forma intenției, care poate fi directă sau indirectă, ca în cazul violului⁷. Altfel spus, este necesar (și suficient) ca făptuitorul să urmărească sau să accepte lezarea libertății sexuale a victimei. Scopul obținerii unei satisfacții sexuale de către subiectul activ nu are legătură cu conținutul subiectiv al infracțiunii.

⁷ Idem, p. 209.

78. Prin opinia juridică elaborată de Centrul de Cercetări în Științe Penale al Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara s-a apreciat că, în ceea ce privește sesizarea formulată de Curtea de Apel București, nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate stabilite de [art. 475 din Codul de procedură penală](#), respectiv condiția identificării unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că întrebarea nu reprezintă o veritabilă problemă de drept care să aibă o înrâurire directă asupra elementelor de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de agresiune sexuală prevăzută de art. 219 Cod penal, ci, mai degrabă, are legătură cu modul de interpretare a gesturilor reținute în sarcina inculpatei.

79. Cu privire la fondul sesizării, s-a reținut că infracțiunea de agresiune sexuală prezintă un conținut deschis, exigența normei fiind natura sexuală a actelor săvârșite. Cerința esențială pentru existența infracțiunii este ca actul sexual să fie de natură sexuală, victima fiind constrânsă la o conduită care poate fi calificată drept sexuală, fiindu-i lezată, în acest fel, libertatea. În plus, nu este necesar ca actul de natură sexuală să fie comis cu sexul sau asupra sexului, atât timp cât a fost lezată libertatea victimei.

80. S-a apreciat că legiuitorul nu a urmărit, prin reglementarea agresiunii sexuale, incriminarea oricăror gesturi de natură frivolă care sunt condamnabile din punct de vedere moral, dar care nu reprezintă acte de natură sexuală. În acest sens, practica judiciară a evidențiat ca fiind acte de natură sexuală doar actele explicite precum: atingeri ale sânilor, ale zonei intime, dar fără penetrare, sărutul prin constrângere etc.

81. În plus, s-a arătat că literatura de specialitate⁸ a apreciat că pentru a se reține că o persoană a comis un act de natură sexuală asupra altei persoane, nu este obligatoriu ca, prin respectivul act, autorul să urmărească obținerea unei satisfacții sexuale ori ca acesta să fie comis cu sexul sau asupra sexului. Ceea ce este esențial pentru a atrage calificarea ca act de natură sexuală este ca actul de executare respectiv să pună în discuție lezarea libertății sexuale a victimei care este constrânsă la o conduită care, în sens larg, poate fi calificată ca o conduită sexuală. Într-o altă opinie⁹, prin act de natură sexuală trebuie să se înțeleagă orice act aflat în legătură directă sau indirectă cu organele sexuale și cu activitatea acestor organe.

⁸ Sergiu Bogdan, Doris Alina Șerban, Drept penal. Partea specială. Infrațiuni contra persoanei și contra înfăptuirii justiției, Editura Universul Juridic, 2017, p. 243.

⁹ Valerian Cioclei, Infrațiuni contra persoanei și infrațiuni contra patrimoniului, Ed. C.H. Beck, 2016, p. 193.

82. Conform opiniei juridice exprimate, problema satisfacției sexuale ca condiție de tipicitate (fie ea și intrinsecă) a infracțiunii nu poate fi analizată strict prin prisma instituțiilor de drept penal, ci printr-o abordare multidiscplinară, de ordin criminologic și psihologic. Astfel, teoriile moderne referitoare la cauzele comiterii infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale au fost amplu analizate de către psihologi și criminologi, care au încercat să ofere explicații cuprinzătoare ale abuzului sexual, să identifice factorii individuali asociați cu abuzul sexual. Niciunul dintre studiile psihologice și sociologice parcurse nu indică faptul că satisfacția sexuală ar fi o condiție pentru comiterea unei infracțiuni contra integrității și libertății sexuale, ci că aceste conduite ar avea o cauzalitate diversă și complexă, care combină factori multipli precum nevoia sau dorința de putere, control, tulburări psihologice, influențe sociale și, în unele cazuri, chiar tulburări parafilice.

83. În consecință, cerința esențială pentru existența infracțiunii de agresiune sexuală asupra unui minor este ca actul să fie de natură sexuală, iar victima să fie constrânsă la o conduită care poate fi calificată drept sexuală, satisfacția sexuală neconstituind o condiție pentru configurarea tipicității infracțiunii.

IX. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

84. Din perspectiva dispozițiilor [art. 475 din Codul de procedură penală](#), s-a apreciat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a sesizării formulate de către Curtea de Apel București - Secția a II-a penală.

85. Cu privire la fondul problemei de drept care face obiectul sesizării, s-a apreciat că în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

86. Prin [Legea nr. 217/2023¹⁰](#), modificată prin [Legea nr. 424/2023¹¹](#), dorind să sporească gradul de protecție acordat minorilor victime ale infracțiunilor împotriva libertății integrității sexuale, legiuitorul a prevăzut ca infracțiune distinctă agresiunea sexuală săvârșită asupra unui minor.

¹⁰ Pentru modificarea și completarea [Legii nr. 286/2009 privind Codul penal](#), a [Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#), precum și a [Legii audiovizualului nr. 504/2002](#).

¹¹ Privind modificarea și completarea [Legii nr. 217/2023](#) pentru modificarea și completarea [Legii nr. 286/2009 privind Codul penal](#), a [Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală](#), precum și a [Legii audiovizualului nr. 504/2002](#).

87. În doctrină¹², s-a arătat că, dacă scopul nu este prevăzut în textul normei de incriminare, acesta poate fi avut în vedere, eventual, ca element de individualizare sau ca circumstanță atenuantă judiciară.

¹² Florin Streteanu, Daniel Nitu - Drept penal. Partea generală, vol. I, Universul Juridic, București, 2014, pag. 347.

88. Însă, dacă scopul avut în vedere la comiterea unei infracțiuni este menționat în structura incriminării tip, acesta reprezintă fie un element constitutiv al faptei de bază, fie un element al formei agravate. În acest caz, scopul reprezintă o cerință atașată laturii subiective a infracțiunii, iar neîndeplinirea condiției referitoare la scopul urmărit prin comiterea infracțiunii atrage neîntrunirea condițiilor de tipicitate subiectivă a infracțiunii ori determină înlăturarea formei agravate.

89. Din analiza dispozițiilor [art. 219¹ din Codul penal](#) se observă că legiuitorul nu a prevăzut în conținutul incriminării o condiție referitoare la scopul care să trebuiască urmărit de făptuitor, respectiv acela de a obține o satisfacție sexuală.

90. Nefiind prevăzut în textul legal ca infracțiunea să fie comisă în scopul obținerii unei satisfacții sexuale, reținerea pe cale jurisprudențială a unei astfel de cerințe de tipicitate reprezintă o adăugare nepermisă la lege, o interpretare ce excedează voinței legiuitorului.

91. Singura mențiune referitoare la existența unui scop se regăsește în conținutul formei agravate prevăzute la [art. 219¹ alin. \(3\) lit. d\) din Codul penal](#), când fapta de agresiune sexuală este comisă în scopul producerii de materiale pornografice.

92. S-a apreciat că, analizând întrebarea formulată, reala dificultate cu care se confruntă instanța de trimitere este reprezentată de stabilirea semnificației sintagmei „act de natură sexuală” din conținutul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor.

93. Pentru întrunirea condițiilor de tipicitate obiectivă a acestei infracțiuni este necesară întreținerea unui act de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la [art. 218¹ din Codul penal](#) privind infracțiunea de viol săvârșită asupra unui minor. Din această perspectivă, infracțiunea de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor este una cu conținut deschis și reflectă opțiunea legiuitorului de a stabili actele ce realizează conținutul acestei infracțiuni, prin excluderea celor incriminate în cazul violului săvârșit asupra unui minor. Prin această manieră de reglementare a actelor de natură sexuală au fost incriminate toate formele de agresiune sexuală, intenția legiuitorului fiind de a asigura o protecție cât mai largă a libertății sexuale a persoanei.

94. În doctrină, s-a menționat că „esențial pentru a atrage calificarea ca act de natură sexuală este ca actul de executare respectiv să pună în discuție lezarea libertății sexuale a victimei care este constrânsă la o conduită ce, în sens larg, poate fi calificată ca o conduită sexuală”¹³.

¹³ Sergiu Bogdan, Doris Alina Șerban - Drept penal, Partea specială, Infrațiuni contra persoanei și contra înfăptuirii justiției, Universul Juridic, București, 2020, pag. 330.

95. S-a concluzionat că, pentru a stabili natura sexuală a actului comis, este necesar ca din toate circumstanțele faptei să reiasă, pe de o parte, că actul comis este un act de satisfacere a instinctului sexual, un act cu conotație sexuală, indiferent dacă făptuitorul a urmărit sau nu să obțină o satisfacție sexuală prin acesta și, pe de altă parte, că acel act a lezat libertatea sexuală a persoanei.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

96. Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul admiterii sesizării formulate de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. x/4/2023 și al pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept supuse analizei, în sensul că „În cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de art. 219¹ alin. (1), alin. (1²) și alin. (3) lit. a) și b) din Codul penal, pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.”

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

97. Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. x/4/2023 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

98. Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea curților de apel sau a tribunalelor, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

99. Față de cele arătate rezultă că, pentru a fi admisibilă sesizarea în baza dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

100. Or, în speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel București - Secția a II-a penală fiind investită cu soluționarea apelului declarat de Ministerul Public, prin care se critică soluția de achitare a inculpatei pentru infracțiunea de agresiune sexuală asupra unui minor.

101. De asemenea, rezolvarea dată chestiunii de drept ce face obiectul trimiterii preliminare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de soluționare a fondului cauzei. Deopotrivă, problema de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nu face, în prezent, obiectul unui recurs în interesul legii.

102. Prin urmare, în cauză sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de lege privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 219¹ din Codul penal.

Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

103. Infracțiunea de „agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor”, prevăzută de art. 219¹ din Codul penal, a fost introdusă în Codul penal prin Legea nr. 217/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și a Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 11 iulie 2023, care a fost modificată și completată prin Legea nr. 424/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1194 din 29 decembrie 2023, aceste noi prevederi intrând în vigoare din 1.01.2024. Prin același act normativ a fost introdusă și infracțiunea de „viol săvârșit asupra unui minor”, prevăzută de art. 218¹ din Codul penal. Totodată, prin act

normativ menționat au fost abrogate dispozițiile [art. 220 din Codul penal](#), referitoare la infracțiunea de „act sexual cu un minor“, și dispozițiile art. 221 alin. (1)-(2)³, (5)-(6) din Cod penal, referitoare la „coruperea sexuală a minorilor“.

104. Violul săvârșit asupra unui minor ([art. 218¹ din Codul penal](#)) preia din conținutul constitutiv al infracțiunii de viol, prevăzută de [art. 218 din Codul penal](#), și al infracțiunii de act sexual cu minor, prevăzută de [art. 220 din Codul penal](#). Elementul material este același cu al infracțiunii de viol, prevăzută de [art. 218 din Codul penal](#), constând în realizarea unui raport sexual/act sexual oral sau anal/alt act de penetrare vaginală sau anală, modalitățile în care se poate realiza verbum regens fiind specifice ambelor infracțiuni, respectiv viol și act sexual cu un minor.

105. Urmând aceeași construcție legislativă ca în cazul violului, legiuitorul a incriminat separat agresiunea sexuală săvârșită împotriva unui minor ([art. 219¹ din Codul penal](#)). Elementul material al infracțiunii este același cu cel al infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de [art. 219 din Codul penal](#), respectiv săvârșirea de acte de natură sexuală, altele decât cele ce intră în sfera de incriminare a violului, adică acte sau practici sexuale care nu presupun o penetrare cu caracter sexual, însă implică existența unui contact fizic de natură sexuală.

106. În expunerea de motive a noului Cod penal¹⁴ s-a precizat faptul că violul „acoperă toate actele de penetrare, indiferent dacă au fost comise de agresor asupra victimei sau dacă victima a fost obligată să facă acest lucru“, iar infracțiunea de agresiune sexuală va fi incidentă în cazul altor acte de natură sexuală decât cele prevăzute de [art. 218 din Codul penal](#), cu alte cuvinte acte care nu presupun penetrare sau act sexual oral, săvârșite sub imperiul constrângerii sau al stărilor asimilate acesteia.

¹⁴ <https://www.cdep.ro/proiecte/2009/300/00/4/em304.pdf>.

107. Criteriul de distincție între actul sexual cu un minor și coruperea sexuală a minorilor, sub aspectul elementului material, constă în aceea că, în cazul actului sexual cu un minor, elementul material constă într-un act de penetrare sau act sexual oral, în timp ce în cazul coruperii sexuale de minori, elementul material constă în alte acte de natură sexuală.

108. Din expunerea de motive cu privire la modificările aduse infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale prin [Legea nr. 217/2023](#), astfel cum a fost modificată și completată prin [Legea nr. 424/2023](#), rezultă că principalul argument care a stat la baza modificării legii a fost lipsa unei protecții corespunzătoare a minorilor împotriva abuzurilor și a exploatării sexuale. Astfel, în cursul anului 2023, legiuitorul a operat cele două modificări semnificative ale dispozițiilor Codului penal, prima prin [Legea nr. 217/2023](#), iar cea de-a doua prin [Legea nr. 424/2023](#), care a modificat [Legea nr. 217/2023](#), ambele intrând în vigoare pe 1 ianuarie 2024, accentul fiind pus pe asigurarea incriminării faptelor care reprezintă abuzuri sexuale împotriva copiilor. Scopul acestor soluții legislative cu privire la victimele minore este acela de a garanta o protecție reală copiilor împotriva abuzurilor sexuale și a violențelor de orice fel.

109. Tot în contextul evoluției modificărilor legislative cu privire la infracțiunile din domeniul vieții sexuale trebuie menționat faptul că, spre deosebire de vechea reglementare, în noul Cod penal obiectul juridic comun al acestor infracțiuni este reprezentat de relațiile sociale referitoare la libertatea și integritatea vieții sexuale a persoanei, nu și de relațiile sociale privitoare la normalitatea sau moralitatea vieții sexuale, valori incerte și greu de definit.

110. În ceea ce privește vechea reglementare, se observă că prin [Decizia nr. 3/2005](#), pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că prin „act sexual de orice natură“, susceptibil a fi încadrat în infracțiunea de viol, prevăzută de [art. 197 din Codul penal din 1968](#), și, respectiv, în infracțiunea de act sexual cu un minor, prevăzută de [art. 198 din același cod](#), se înțelege orice modalitate de obținere a unei satisfacții sexuale prin folosirea sexului sau acționând asupra sexului, între persoane de sex diferit sau de același sex, prin constrângere sau profitând de imposibilitatea persoanei de a se apăra ori de a-și exprima voința, iar prin „acte de perversiune sexuală“, în accepțiunea prevederilor [art. 201 din Codul penal din 1968](#), care prevede infracțiunea de perversiune sexuală, se înțelege orice alte modalități de obținere a unei satisfacții sexuale.

111. În interpretarea dată de instanța supremă prin această decizie, atât elementul material al infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor, cât și elementul material al infracțiunii de perversiune sexuală constau într-o modalitate de obținere a unei satisfacții sexuale, evident prin constrângere sau profitând de imposibilitatea persoanei respective de a se apăra ori de a-și exprima voința, diferența dintre cele două categorii de infracțiuni, în ceea ce privește elementul material, fiind dată de sintagma „prin folosirea sexului sau acționând asupra sexului“, specifică infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor.

112. [Decizia nr. 3/2005](#), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, nu poate fi avută în vedere pentru definirea elementului material specific atât infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de [art. 219 din Codul penal](#), cât și infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ din Codul penal](#), și care constă în actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la viol ori la viol săvârșit asupra unui minor. Având în vedere modificările legislative, regândirea integrală și concomitentă a incriminării privitoare la viața sexuală, realizată prin Codul penal din 2009 și modificările ulterioare ale acestuia,

este evident că sintagma „act sexual de orice natură“ este diferită de cea prevăzută de [art. 219 din Codul penal](#) și [art. 219¹ din Codul penal](#), referitoare la „acte de natură sexuală, altele decât cele ce intră în sfera de incriminare a violului“.

113. Elementul material al infracțiunii de corupere sexuală a minorilor, prevăzută de [art. 221 alin. \(1\) din Codul penal](#), precum și elementul material al infracțiunii de agresiune sexuală, prevăzută de [art. 219 din Codul penal](#), constând în „actul de natură sexuală“, au fost analizate de Curtea Constituțională, din perspectiva îndeplinirii cerințelor cu privire la calitatea legii, și anume claritatea și previzibilitatea, impuse de prevederile constituționale ale [art. 1 alin. \(5\)](#) privind principiul respectării legilor și ale [art. 23 alin. \(12\)](#) referitor la legalitatea pedepsei. Prin [deciziile nr. 420/2017](#) și [nr. 92/2023](#) pronunțate de Curtea Constituțională s-a stabilit că normele de incriminare au o formulare clară și previzibilă, inclusiv pentru persoanele care nu dispun de pregătire juridică.

114. În considerentele [Deciziei nr. 420/2017](#) a Curții Constituționale se arată că prin „act de natură sexuală, altul decât cel prevăzut în art. 220“ se înțelege orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare. Totodată, Curtea a constatat că, prin natura ei, incriminarea prevăzută în dispozițiile [art. 221 alin. \(1\) din Codul penal](#) nu permite o enumerare exhaustivă a actelor de natură sexuală ce intră în sfera sa de aplicare, astfel că, prin forța lucrurilor, interpretarea depinde de practică, fiind realizată de organele judiciare.

115. Curtea Constituțională a mai reținut că fapta incriminată prin dispozițiile [art. 221 alin. \(1\) din Codul penal](#) are ca urmare imediată o stare nouă - contrară celei inițiale - cu privire la viața sexuală a minorului, care constă într-o vătămare a relațiilor sociale ce asigură ocrotirea minorului sub aspectul dezvoltării sale morale și al pregătirii pentru o viață sexuală normală. S-a arătat că prin norma de incriminare criticată legiuitorul a înțeles să ocrotească un climat de dezvoltare fizică și psihică a minorilor, care să le asigure acestora posibilitatea de a păstra sentimentele de pudoare, de decență și de moralitate cu privire la viața sexuală, fiind absolut necesar ca aceste valori să fie cultivate, întărite și dezvoltate la minori în vederea pregătirii lor pentru o viață sexuală normală, care să nu le afecteze sănătatea și integritatea fizică și psihică.

116. În considerentele [Deciziei nr. 92/2023](#), Curtea Constituțională a reținut că prin expresia „act de natură sexuală“, prevăzută în dispozițiile [art. 219 din Codul penal](#) (care reglementează agresiunea sexuală), legiuitorul a avut în vedere anume orice act prin care se tinde la obținerea excitației sexuale ori a satisfacției sexuale prin alte procedee decât acțiunea de penetrare. A apreciat Curtea ca fiind aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute prin [Decizia nr. 420 din 15 iunie 2017](#), iar conținutul concret al sintagmei criticate urmează a fi stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale, în activitatea de aplicare a legii.

117. Curtea Constituțională a subliniat că, spre deosebire de infracțiunea de viol pentru care legiuitorul a reglementat în mod exhaustiv modalitățile de realizare, din perspectiva laturii obiective, infracțiunea de agresiune sexuală prezintă un conținut deschis, legiuitorul arătând că trăsătura esențială ce trebuie îndeplinită este aceea referitoare la „natura sexuală“ a actelor săvârșite.

118. Curtea a reținut că legiuitorul a asociat elementului material al infracțiunii prevăzute de [art. 219 din Codul penal](#) o cerință esențială, și anume ca actele să fie comise prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare.

119. Referitor la cele două decizii menționate, este important de observat că acestea nu sunt decizii de admitere sau interpretative și deci nu au stabilit caracterul neconstituțional al normelor de incriminare analizate sau caracterul neconstituțional într-o anumită interpretare. Dimpotrivă, Curtea Constituțională a subliniat faptul că dispozițiile penale analizate sunt constituționale și îndeplinesc exigențele constituționale de legalitate, claritate și previzibilitate. Mai mult decât atât, instanța de contencios constituțional a arătat că incriminarea nu permite o enumerare exhaustivă a actelor de natură sexuală ce intră în sfera sa de aplicare și, astfel, conținutul concret al sintagmei criticate urmează să fie stabilit, în fiecare caz în parte, de către organele judiciare, în funcție de circumstanțele fiecărei cauze penale, în activitatea de aplicare a legii.

120. Spre deosebire de deciziile de admitere a excepției și implicit de declarare a neconstituționalității ori de constatare a constituționalității sau neconstituționalității unui anumit text de lege, dar într-o anumită interpretare, deciziile de respingere au doar un efect obligatoriu inter partes, adică sunt obligatorii doar pentru instanța în fața căreia a fost invocată excepția și pentru părțile aceluia proces¹⁵. Potrivit [art. 147 alin. \(1\) și \(4\) din Constituția României](#), deciziile de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, fiind obligatorii *erga omnes*. Caracterul general obligatoriu al deciziilor de respingere a excepției de neconstituționalitate poate fi interpretat în sensul existenței unei obligații a autorităților de a aplica în continuare dispoziția a cărei constituționalitate a fost confirmată prin decizia respectivă, nicio autoritate neputând refuza aplicarea legii controlate dacă excepția a fost respinsă¹⁶.

¹⁵ Muraru, M. Constantinescu, Curtea Constituțională a României, Ed. Albatros, București, 1997, p. 163.

¹⁶ Muraru, M. Constantinescu, Curtea Constituțională a României, Ed. Albatros, București, 1997, p. 162.

121. Prin urmare, văzând că [deciziile nr. 420/2017 și nr. 92/2023](#) ale Curții Constituționalitate sunt decizii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerentele din conținutul acestora au relevanță și forță obligatorie doar în sensul susținerii constituționalității textului de lege, neputând reconfigura conținutul unei infracțiuni. Elementele de tipicitate ale infracțiunii din norma de incriminare a cărei constituționalitate a fost verificată sunt cele prevăzute de textul de lege și revine organelor judiciare să stabilească conținutul concret al elementului material, așa cum a subliniat Curtea Constituțională în deciziile menționate, care, totodată, a oferit un reper în identificarea actelor de natură sexuală, care nu este însă o condiție privind existența infracțiunii.

122. Revenind la norma de incriminare, se constată că, potrivit [art. 219¹ din Codul penal](#), elementul material al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor îl constituie actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute de [art. 218¹ din Codul penal](#), care reglementează infracțiunea de viol săvârșit asupra unui minor.

123. În primul rând, se observă că legiuitorul nu a prevăzut în conținutul incriminării o condiție referitoare la scopul care să trebuiască urmărit de făptuitor, respectiv de a obține satisfacție sexuală, și care să întregească elementul obiectiv sau subiectiv al infracțiunii. Or, astfel cum s-a menționat în doctrină¹⁷, scopul infracțiunii devine element constitutiv atunci când el este prevăzut în mod expres în norma de incriminare, iar dacă scopul nu este prevăzut în textul normei de incriminare, acesta poate fi avut în vedere eventual ca element de individualizare sau circumstanță atenuantă judiciară.

¹⁷ Florin Streteanu, Daniel Nițu - Drept penal. Partea generală, vol. I, Universul Juridic, București, 2014, p. 347.

124. Singurele cerințe asociate elementului material, prevăzute de [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(2\) din Codul penal](#) (agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor), sunt acelea ca actul de natură sexuală să fie diferit de cele ce intră în sfera de incriminare a violului, adică să fie acte sau practici sexuale care nu presupun o penetrare cu caracter sexual, și ca actele să fie comise prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare.

125. În doctrină s-a apreciat că prin act de natură sexuală trebuie să se înțeleagă orice act aflat în legătură directă sau indirectă cu organele sexuale și cu activitatea acestor organe¹⁸. Într-o altă definiție s-a reținut că elementul material al celor două infracțiuni de agresiune sexuală constă în săvârșirea de acte de natură sexuală, altele decât cele ce intră în sfera de incriminare a violului, adică acte sau practici sexuale care nu presupun o penetrare cu caracter sexual, însă implică existența unui contact fizic de natură sexuală¹⁹.

¹⁸ V. Cioclei, Drept penal partea specială. Infracțiuni contra persoanei și infracțiuni contra patrimoniului, ed. 9, Ed. C.H. Beck, 2024, p. 231.

¹⁹ Considerații privind modificările aduse infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale, de Luminița Criștiu-Ninu, în Universul Juridic Premium, nr. 3/2024, <https://lege5.ro/>

126. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a constatat că există acte a căror natură sexuală rezultă din chiar specificul lor (de exemplu, actele realizate cu organele sexuale sau asupra organelor sexuale), caz în care, atâta timp cât sunt realizate prin constrângere, punerea victimei în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare, condițiile elementului material al infracțiunii de agresiune sexuală vor fi îndeplinite²⁰.

²⁰ Decizia nr. 533/RC din 2 octombrie 2024 pronunțată de Secția penală.

127. În al doilea rând, pentru a identifica actele de natură sexuală care constituie elementul material al infracțiunilor de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor trebuie avut în vedere obiectul juridic al acestei infracțiuni, care constă în relațiile sociale referitoare la libertatea și inviolabilitatea sexuală, libertatea psihică, integritatea corporală sau chiar viața minorului. În cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, obiectul juridic principal este reprezentat de libertatea și inviolabilitatea sexuală a minorului, al cărui consimțământ este viciat din cauza imaturității psihice sau din cauza stării de dependență față de autorul adult, în scopul de a asigura protecție deplină față de orice acte de natură sexuală.

128. În doctrină s-a arătat că pentru a atrage calificarea ca act de natură sexuală este esențial ca actul de executare respectiv să pună în discuție lezarea libertății sexuale a victimei, care este constrânsă la o conduită care, în sens larg, poate fi calificată ca o conduită sexuală²¹.

²¹ Sergiu Bogdan, Doris Alina Șerban - Drept penal, Partea specială, Infracțiuni contra persoanei contra înfăptuirii justiției, Universul Juridic, București, 2020, pag. 330.

129. În al treilea rând, urmarea imediată a infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor constă în lezarea libertății sexuale a acestuia, în periclitarea relațiilor sociale care privesc viața sexuală a minorului și dezvoltarea psihică și fizică armonioasă a acestuia. Fiind o infracțiune de pericol, legătura de cauzalitate dintre acțiunea ce constituie elementul material al laturii obiective și urmarea imediată nu trebuie dovedită, ci ea rezultă din însăși materialitatea faptei (ex re).

130. Astfel, văzând conținutul incriminării infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor și faptul că nu este prevăzută în textul infracțiunii condiția atașată elementului material sau elementului subiectiv ca infracțiunea să fie comisă în scopul obținerii unei satisfacții sexuale, nu se poate reține pe cale jurisprudențială o astfel de cerință de tipicitate, întrucât ar reprezenta o adăugire nepermisă la lege, o interpretare care excedează

voinței legiuitorului. Or, așa cum rezultă din expunerea de motive a modificărilor aduse infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale a minorilor, scopul legii constă în asigurarea protecției corespunzătoare a minorilor împotriva abuzurilor și a exploatării sexuale.

131. Pentru întrunirea condițiilor de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor este necesară săvârșirea unui act de natură sexuală, prin această manieră de reglementare legiuitorul urmărind incriminarea tuturor formelor de agresiune sexuală, intenția sa fiind de a asigura o protecție cât mai largă libertății și dezvoltării psihice și fizice a minorului din perspectiva vieții sexuale.

132. Faptul că legiuitorul nu a avut intenția de a introduce în conținutul constitutiv al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor o cerință privind scopul de a obține o satisfacție sexuală reiese chiar din reglementarea infracțiunii, care în [art. 219¹ alin. \(3\) lit. d\) din Codul penal](#) prevede comiterea infracțiunii de agresiune sexuală asupra unui minor în scopul producerii de materiale pornografice.

133. Atunci când legiuitorul a considerat necesar a atașa o condiție referitoare la scopul elementului material, a prevăzut expres acest scop. Atât timp cât scopul avut în vedere de făptuitor este de a produce materiale pornografice, apare evident că legiuitorul a considerat irelevant dacă făptuitorul urmărește să obțină o satisfacție sexuală în cazul formei agravate. Astfel, nu trebuie reținut și scopul obținerii satisfacției sexuale pentru existența infracțiunii, reținerea unui scop, respectiv a scopului producerii de materiale pornografice, fiind necesară doar pentru a constata întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de [art. 219¹ alin. \(1\)](#) și [alin. \(3\) lit. d\) din Codul penal](#).

134. Expresia folosită de legiuitor în descrierea elementului material al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(2\) din Codul penal](#), are un caracter general, astfel încât să permită includerea unei varietăți nelimitate de acte, care, în cazuri concrete, au aptitudinea de a aduce atingere libertății și integrității sexuale a victimei.

135. Prin urmare, singurul criteriu avut în vedere este libertatea și integritatea sexuală a victimei și nicidecum motivația, scopul urmărit de făptuitor. Dacă pentru reținerea elementului material al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor s-ar avea în vedere ca actul de natură sexuală să aibă aptitudinea de a-l satisface pe autor, ar însemna să fie excluse faptele comise de persoanele care nu au capacitatea de a obține o satisfacție sexuală (impotență, frigiditate) ori faptele comise cu scopul de a chinui sau umili victima, fapte care pot exista în realitate. Or, în cazul unor asemenea fapte, din punct de vedere obiectiv, trebuie să se stabilească aptitudinea lor de a realiza urmarea imediată a infracțiunii, respectiv lezarea libertății sau a integrității sexuale a victimei minore, în cazul căreia trebuie luate în calcul consecințele pe termen lung asupra libertății și integrității sexuale, deoarece actele de natură sexuală suferite în copilărie pot produce traume care vor afecta dezvoltarea psihoemoțională armonioasă a persoanei.

136. Prin urmare, scopul obținerii unei satisfacții sexuale de către făptuitor nu are legătură cu conținutul obiectiv al infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor și nu reprezintă o condiție atașată elementului material reprezentat prin actul de natură sexuală.

137. Nici din perspectiva elementului subiectiv, scopul obținerii unei satisfacții sexuale de către făptuitor, nu reprezintă o condiție pentru reținerea infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor. Pentru existența infracțiunii este necesar doar să se facă dovada existenței vinovăției sub forma intenției, care poate fi directă sau indirectă, fiind suficient ca făptuitorul să urmărească sau să accepte lezarea libertății sexuale a victimei. Se observă, astfel, că este necesar și suficient ca făptuitorul să urmărească sau să accepte lezarea libertății sexuale a victimei minore, scopul obținerii unei satisfacții sexuale de către făptuitor neavând vreo legătură nici cu conținutul subiectiv al infracțiunii.

138. Scopul obținerii unei satisfacții sexuale, la care se referă Curtea Constituțională în [deciziile nr. 420/2017](#) și [nr. 92/2023](#), poate constitui un indiciu, un reper cu privire la existența unui act de natură sexuală în circumstanțele concrete în care acesta a fost săvârșit, însă nu reprezintă un element indispensabil în definirea acestuia și o condiție privind existența infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor.

139. În concluzie, în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ alin. \(1\), alin. \(1²\) și alin. \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

Față de cele ce preced, se impune admiterea sesizării formulate de către Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. x/4/2023, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept:

Dacă în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(3\) lit. a\) și b\) din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale?

Pentru considerentele expuse, în temeiul [art. 477 din Codul de procedură penală](#),

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de dispozițiile [art. 219¹ alin. \(1\), \(1²\) și \(3\) lit. a și b din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate a faptei este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale?“, și stabilește că:

În cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de [art. 219¹ alin. \(1\), alin. \(1²\) și alin. \(3\) lit. a și b din Codul penal](#), pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii nu este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit [art. 477 alin. \(3\) din Codul de procedură penală](#).

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ELENI CRISTINA MARCU

Magistrat-asistent,

Monica Eugenia Ungureanu
